

KÉT HÉT EGY NOVELLA, 2017-18

5-8. osztály

4. forduló

név:..... iskola: oszt.:

Böszörményi Gyula: Lúzer Rádió, Budapest 3.

A kutyakütyü hadművelet

ifjúsági regény, részlet

Szeged: Könyvmolyképző Kiadó, 2013

KITT... orbitális halihókamóka minden csipagyáros balféknek az éterben! Fület

hegyezz, cuppanj rá a hangszóróra...

ÉÉÉÉS HALLGASD ISMÉT A LÚZER RÁDIÓT!

1) Mit lehet tudni Kotormán tanár úrról?

.....

2) Milyen örütséget képes elkövetni Monyó Döngető Dönci miatt?

.....

.....

.....

3) Milyen néven (becenéven) szerepel még Döngető Dönci a szövegben?

.....

.....

4) Kik voltak a hatalmas vita résztvevői?

.....

.....

5) Miről vitatkoztak?

.....

.....

6) Mi baja volt Monyónak az öccsével?

.....

.....

7) A naplóíró/rádiós szerint milyen „sötét” volt a nővére?

.....

.....

8) Milyen két oka volt a galambrohamnak a rádiónál?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

9) Mi a neve a Lúzer Rádió tulajdonosának, akinek a naplóját olvastad?

.....

10) Mi volt a szüleinek a foglalkozása?

.....

11) Mit talált, miután egy galamb miatt mindent leverte a polcról?

.....

Következő (5.) feladatlap: 2017. december 4-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Böszörményi Gyula: Lúzer Rádió, Budapest 3.

A kütyakütyü hadmuvelet Szőnyi Gergely rajzaival

Második adásnap,

október 4., kedd, 6^h 21',

első bejelentkezés

KITT... ÁÁÁááhhuummm. Bocszesz, hogy köszönés helyett cafrangosra ásítom a fületek, drága Lúzer-rajongók, de iszonyú korán van. Nekem mégis muszáj volt felkigyóznom a padlásra, kihasználva, hogy a családom tagjai az utolsó álommorzsáikon csámcsognak, mert...

ÁÁÁááhhuummm. Na, már megint. Alig várom, hogy beérjek a suliba, és az első órán a padra hajtsam a fejemet, hozzászunyókálva egy keveset ahhoz, amit az éjjel sikerült aludnom. Erre most jó esélyem van, mivel ma elsőként Kotormán tanár úr próbál okosítani minket...

1. aki kicsitsem szigorú tanerő, szóval igyekszik **nem** észrevenni, ha néhányan az osztályból átmegyünk hortyogóba,
2. ráadásul matekóra lesz, ami totál ideális a szendergésre, mivel annál álmosítóbb, zsongítóbb, unalmasabb dolgot el sem tudok képzelni, mint mikor Kotormán tanerő képleteket darál.

Áááhm... Miért is jöttem fel a padlásra?

Ja, persze, megvan! A Monyó!

Monyó síkideg. Egyelőre nem ordítózás, bokánrúgós, hajtépős módon az. Inkább úgy, mint valami csendes örült, aki bármelyik pillanatban kitörhet, hogy aztán megállíthatatlanul ordítózson, bokákat rugdosszon, és hol a saját, hol meg más haját tépje.

Most azonban nagyon-nagyon hallgatag, komor és „teperszi-tyós”. Annyira az, hogy tegnap este még anya is kiszúrta a dolgot.

– Muti csak a homlokodat, kiscsaj! – tapizta le a nővéremet, mikor összeakadt vele a konyhában. Azaz tapizta volna, ám agyhiányos nővérkém elhátrált előle, majd valami olyasmit motyogott, hogy...

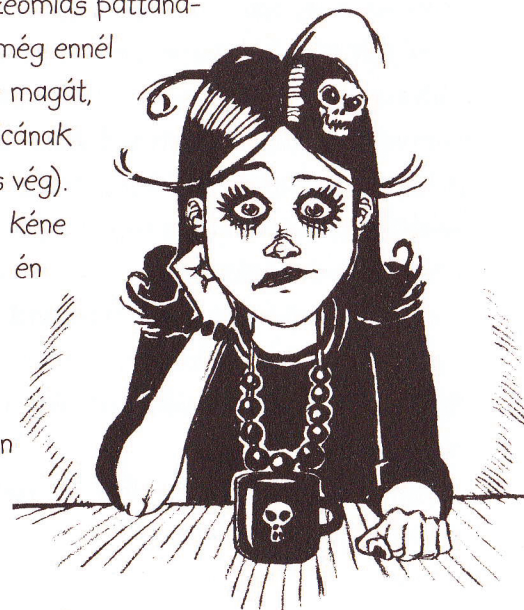
– Haggyámálógvaanyú! – és tűzött vissza a szobájába.

Ezen nekem rendesen el kellett merengennem, mert eme rettenetes esetnek egyre elkeseredettebb egyede lett eme eleventele-
nekre gerjedve kerge, elfeketedett emberke.

Lényegalényeg: Monyó tényleg, de tuti frankón kiborult a Cápa, azaz **Döngető** Dönci miatt. Annyira, hogy félek, a végén még valami örültséget csinál. Pöle elfelejti magát reggel Kisminkelni, ami nála a teljes összeomlás pattanásos jele volna. Vagy – ami még ennél is iszonyúbb! – Kisminkelné magát, ám dark helyett plázacicának (ami aztán tényleg a totális vég).

Lehet, hogy beszélnem kéne vele? Elvégre a családban én vagyok az egyetlen, aki tudja, hogy mi bántja őt.

Áááhhuummm... Na jó, nem bírok tovább ébren maradni, úgyhogy húzok a suliba! ...KATT

Második adásnap,

október 4., kedd, 19^h 41',

második bejelentkezés

KITT... Most aztán tényleg van miről beszámolnia a Lúzer Rádió-nak, Kiscsókák, úgyhogy kagylózzatok ezerral. Füleik kipucolva, hallójáratok élesítve? Akkor jöhet a mehet!

Szóóóóval az van – vagyis **volt**, úgy köbő két órája –, hogy az elfelejtett templom belső termeiben, ahol Kukesz tata ideiglenes otthona eregeti gyanús illatait, hatalmas vita zajlott. Résztvevők: Slambuc, Kartács **Uncsitesó** Tomi, Kukesz őfőméltósága és én. A kérdés pedig, amin akkorát balhéztunk, hogy az imakérő falai szinte beleroppantak (de legalábbis néhány cserép tutira arrébb ficcent), így hangzott:

– Vajon tud-e Kecsmegi **Döngető** Ödön apja, azaz dr. Kecsmegi Szaniszló mindarról, amiben a fiacskája sántikál, különös tekintettel a Lúzer Rádió és a KuKec család ellen elkövetett disznóságokra?

Naná, hogy minden jelenlévőnek megvolt a saját véleménye. Elsőként Uncsitesó kért szót.

– Nekem, kérlek, meggyőződésesem, hogy a mélyen tisztelt Kecsmegi úr, aki a kerület, sőt, nyugodtan kijelenthetjük, hogy az egész főváros nagyra becsült, köztisztületben álló polgára, úgy is, mint állatszépészeti szakember és családfő, bizonyára az égardta világon semmit se sejt mindarról, amit egyszülött gyermeke, született Kecsmegi Ödön, alias Cápá az utóbbi hónapokban a Lúzer Rádió és annak tulajdonosa, KuKec Marcel, alias Mark családja ellen elkövetett – mondta Tomika, méghozzá frankón egy szuszra.

Csak néztük őt egy darabig, arra várva, hogy hátha elájul az oxigénhiánytól, esetleg elemet cserél magában, vagy valami. Ő ezer dioptria csillanásával viszonzta bamba pislogásunkat, majd Kissé zavartan megkérdezte:

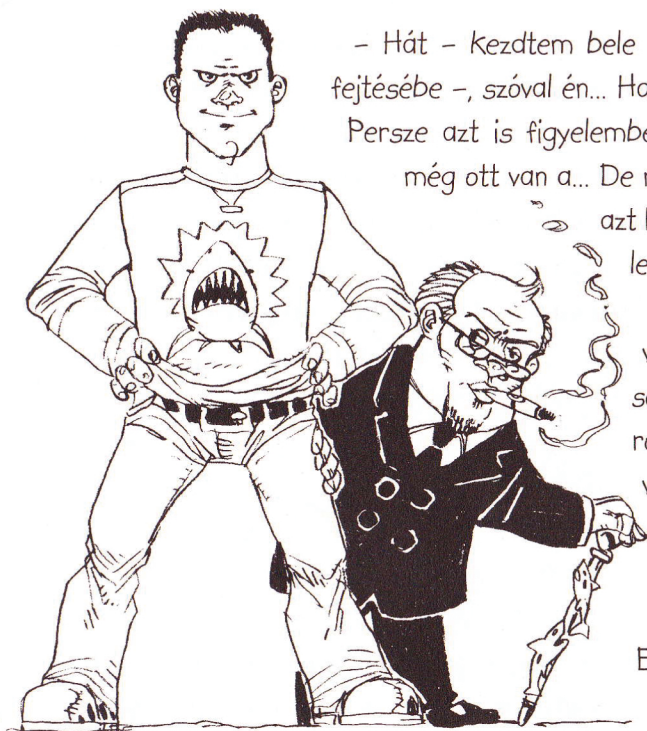
– Talán nem fejeztem ki magam elég világosan, Kérlek, mert ha nem...

– Semmi gáz, minden franyesz! – sikoltott közbe Slambuc, attól tartva, hogy Uncsitesó esetleg még részletesebb fejtegetésbe kezd. – Lazítsál, Kiccsávó, most én nyomom a vakert.

És nyomta.

– Szerintem meg az a pálya, hogy a Cápagirnyó tutira egyszálból csóka, aki sötétben dekkoló nagytesó nélkül hót ziher, hogy nem volna ilyen penge. Szóval ide a rozsdás bököt, haversrácok, bele a sügyembe, de tíz centi mélyen ám, ha igazából nem a faterja, az a doktor Szafaládé kavarja a trutymót a háttérből, mint keresztapa a maffiásoknál! Vágjátok már? Döngető simán Kispályás gyógyegér, aki a ropit is csak nekifutásból tudná kettétörni, az öregje viszont helyi gengszterguru lehet, aki takarásból Keni-vágja itt a dógokat!

A hallgatóság értőn biccentett, majd minden szempár rám szegeződött.

- Hát - kezdtem bele a véleményem kifejtésébe -, szóval én... Ha jól belegondolok... Persze azt is figyelembe véve... És akkor még ott van a... De mégis talán... Igen, azt hiszem, hogy esetleg...

- Szóval halványlila lepkepukid se nincsen a dologról, kiccsávó, mi? - vert hátba röhögve Slambuc.

- Valójában... Izé... Nincs.

Ezután Kukesz tata emelkedett szólásra, bár csak

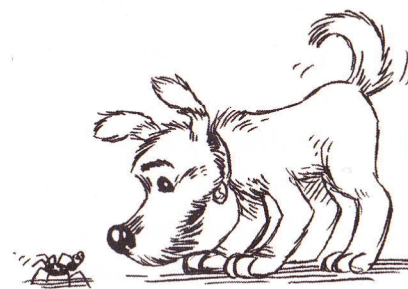
képletesen, mivel közben mindvégig a matracán hevert.

- Úgy van kitájolva az okossága a dógok csízijójának, édes-séges gyermekeim nekemnek itten a világnak vége előtt néhány keserves percenéssel, hogy az élet sója a dógoknak veleje, viszont a legjobb mégiscsak a lekváros derelye, mer' asztat lecsusszantani a szőrös torok is bírja, ha van neki elég csuszamlós nyálja. Így tehát lehet itten öklöződnyi balra, meg püfölődnyi jobbra, de már a nagy csillagleső, az a Koperfild Kolumbusz is megmondta régen, hogy a föld, az pörög, vagy mozog, vagy mi. Ez pediglen különösképp igaz, mikor az embernek gyereke többet ficcent a kövidinkából, mint aztat az ildomossga megengedné nekije, úgy-hogy ne mondjátok nekem, hogy té, meg aztat se ne, hogy tova,

mer' eccer majd nektek is belefellegzik a derütökbe a ború, oszt akkor már sefelese-selefezel... vagyis eselefel... felesefel... Vagy valami ilyesmi!

Na, ezt a beszédet aztán tényleg meg kellett tapsolnunk. Igaz, egyetlen mukkot se értettünk a Nyócker bölcsének csuszamlós szavakkal előadott mondandójából, sőt, azt se tudtuk meg, mi a véleménye a Kecsmegi-ügyben, de mégis... Valahogy muszáj volt tapsolni, és kész.

Köztünk szólva, én továbbra is biztos vagyok benne, hogy apa főnöke semmit sem tud a fiacskája bűnös kis titkairól. És ha a Cápa betartja a tűzszünetet, ez így is marad! Értve vagyok?! ...KATT

Harmadik adásnap, október 5., szerda, 16^h 33', első bejelentkezés

KITT... Az imént nagyon furá élményben volt részem. Mindjárt elmondom, de előbb lássuk sorjában az eseményeket.

Ma korán sikerült elszabadulnom a suliból, mivel a tanerőknek valami megbeszélésük van. Ráadásul anya a kapuban várt ránk, és nyomban leakasztotta rólam az én folyton nyüzsgő koloncomat, Petet, akit így ma nem kellett hazáig kísérem.

- A húgoddal moziba megyünk.
- Moziba? - döbbsentem meg. - Nélkülem? Hétköznapi?
- A család lányaira is ráfér néha egy kis lazítás, nem?
- És Monyó?
- Vele mostanában nagyon nehéz kapcsolatot teremteni - sóhajtott anya, akkora párafelhőt fújva, ami majd a fél utcát beté-
rítette. - Talán szerelmes, vagy már túl is van rajta, nem tudom,
de az biztos, hogy rettentő kiállhatatlan.

Mindíg az! - gondoltam, majd elbúcsúzva a család női rész-
legének kétharmadától, tűztem haza. Az volt a tervem, hogy

gyorsan bekapok néhány falatot, s
aztán már kigyózik is fel a padlás-
ra, ám ekkor... Hú, még most is
kiráz a hideg!

Épp a konyhából lép-
tem elő, nyomomban a va-
dul csaholó Csumpival, akit egy
falat szárazkolbásszal sikerült
hisztérikus állapotba hoznom,
mikor szemközt találtam
magam Monyóval. Mivel
hazaérkezésemkor a la-

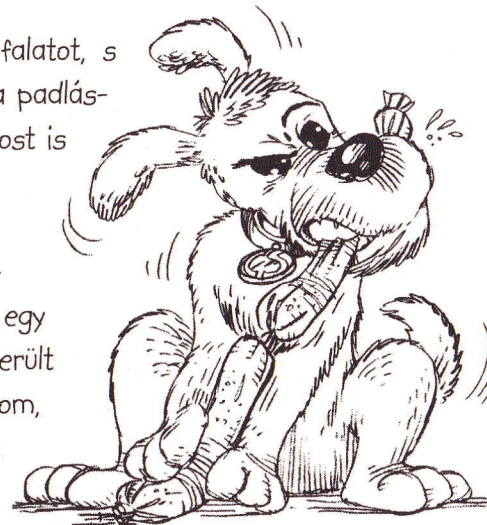
kásban süket csönd fogadott, hisz apa még a melóban kornyado-
zott, anyáék meg - mint mondtam - moiztak, ezért azt hittem,
tök egyedül vagyok.

Tévedtem. Monyó a nagyszoba küszöbén állt, és engem né-
zett. Sőt, nem egyszerűen csak nézett, de... Hogy is mondjam?
NÉÉÉZEEETTT! Vágjátok?

Szóóóóval abban a pillanatban olyan volt az én agyhalott növ-
rem tekintete, mint valami csúcsminőségű, gyémántfejes Black
& Decker turbófúró, amit egyenesen a homlokomnak szegez.
Frankón mondom: tényleg a hideg rázott tőle! Megtorpantam,
lemerevedtem (Csumpinak végre sikerült elcsennie a kolbászt),
és vártam, hogy mi lesz.

Ez lett:

- Mit bámulsz? - Kérdezte Monyó síri hangon.
- Nem bámulok.
- De bámulsz.
- Jó, akkor bámulok. Közöd?

Monyó tétovázott, s ez egyáltalán nem vallott rá. Végül a vállát az ajtófélfának vetette, a két karját összefonta, és tovább NÉÉÉZEEETTT.

- Most **te** bámulsz! - állapítottam meg.
- Nem bámulok.
- De igen, bámulsz.
- Rendben, akkor bámulok.
- Mit bámulsz?
- Az én áruló öcsikémet, azt bámulom!

Na, ettől tényleg Kiakadtam, mivel lövésem sem volt, hogy **kit** vagy **mit** árultam el. És egyáltalán: mikor, milyen körülmények között és hogyan történt meg az, ami meg sem történt? Magamban szépen csokorba szedtem a kételyeimet, majd feltettem a lényegre törő kérdést:

- He?!

Monyó sötét tekintetében indulatos láng lobbant. Mikor ilyesmit látok a szemében, hajlamos vagyok elhinni, hogy tényleg kapcsolatban áll az alvilág teremtményeivel. Legalábbis néhány érettebb kipárolgású zombival biztosan.

- Nyögd ki végre, ha valami bajod van velem! - mondtam, magam is összefonva mellkasom előtt a két karomat. Úgy álltunk ott egymással szemben, mint a westernfilmek hősei. Én, a bátor seriff, Monyó meg a leharcolt gonosztevő, aki már olvasta a forgatókönyvet, ezért jól tudja, hogy a városkában található egyetlen koporsóba végül őt fektetik majd be.

Ja, és persze Csumpi volt a döbbenettől néma tömeg, aki akkor épp egy kolbászvégen rágódott.

Hullaimádó nővérkém tüzelt először:

- Tönkretetted életem első, végzetes, igaz szerelmét.

- Hogymivan?! - nyögtem.

- Tudhatnád, te tökfej, hogy a tizenéves lányok lelki fejlődésének legfontosabb mozzanata az első szerelem - ereszített el Monyó egy egész sorozatot, ám a fegyvere még mindig nem ürült ki. - És ha ez az első szerelem tragikus véget ér, az a szóban forgó leány egész életére kihat, örökre tönkretéve benne a szeretetre való képességet.

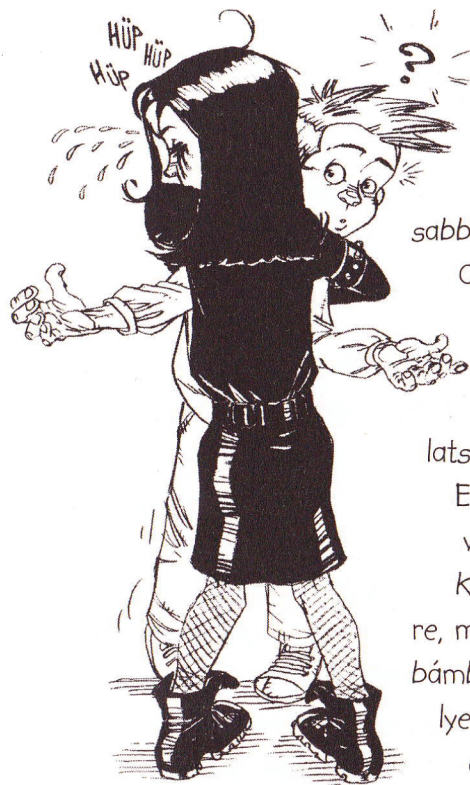
Azonnal vágtam, hogy Monyó szobája félhomályában egész időig valami **Hogyan legyünk kevésbé zakkant tinilányok 10 lépésben?** típusú pszichomaszlagot olvassz, abból szíva magába ezt az agykurkászriszt.

- Szerinted **én** tehetek arról, hogy a Cá... Hogy Döme megvezetett és kihasználta? - Kapcsoltam. - Eddig se voltál komplett, nővérkém, de most...

- Ha nem buktatod le előttem, akkor talán még mindig... - vágott a szavamba. - Akkor ma is... Még most is lángolva és forrón...

- Hazudozhatna neked? - kérdeztem csendesen. Azt akartam, hogy a hangom gúnyos legyen, de furamód inkább sajnálkozóra sikerült. S ha már így alakult, előreléptem és széttártam a karom. - Szegény Monyó, te olyan sötét vagy, mint bűvész cilinderében a csukott szájú nyuszika szuvas foglika napfogyatkozásakor, de semmi baj, mert én így szoktalak meg. Azt viszont, hogy totál gáz a szerelmi életed, nem vered rám! Örülj inkább, hogy lekoptattam rólad a Cá... Azt az izomsurmót. Szerintem - s amit ekkor mondtam, higgýetek el, nehezebben jött ki a számon, mintha egy drótkéfét kellett volna felöklendeznem - te jobbat érdemelsz, mint az a Kecsmegi gyerek.

Ezután olyasmi történt, amire végképp nem számítottam!

Először is Monyó elbőgte magát. Mondjuk, ez még nem lepett meg. Halk, vinnyogó hangokat, majd egyre zajosabb csuklásokat mutatott be, amitől Csumpinak nyomban a gardróbba kellett menekülnie, a nagyszobában álló volier felől pedig ideges szárnycsapkodás hallatszott.

Ezután az én nekikeseredett nővérkém hirtelen elindult felém, a két karját totál úgy nyújtva előre, mint valami agyevő zombi. A szobámba akartam menekülni, de esélyem sem volt. A vinnyogó, taknyos orrú, megfolyt szemfestékű csaj három gyors lépéssel nálam termett,

s mielőtt sikolthattam volna, már át is ölelt, olyan szorosan, hogy jogos tiltakozásomat csupán egyetlen halk hörgéssel tudtam kifejezni.

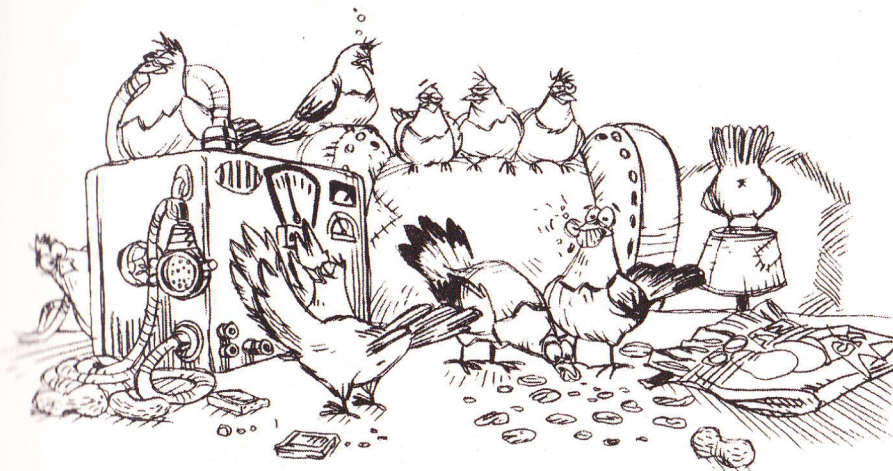
– Te akkora... olyan nagy... édes... zabálnivaló barom vagy, Majcsika!

S aztán így álltunk vagy öt iszonyú percen át. Monyó rám dőlve, körbefonva és szemnedveivel feketére áztatva a pólómat, én meg fuldokolva, kapálózva és bambán, mint akinek már tényleg felzabálták az agyvelejét.

Azt hiszem, erre a borzongató élményre most jól fog esni némi csoki. ...KATT

Harmadik adásnap, október 5., szerda, 20^h 04', második bejelentkezés

KITT... Csövi mindenkinek, itt a Lúzer Rádió dübörög. Illetve nem is annyira dübörög, mint inkább hadonász és bosszúsan sziszeg, mivel néhány szemtelen galamb a fázósabb fajtából ma úgy döntött, hogy a Volna-K Közvetlen Környezetében szándékozik tölteni az éjszakát. Már legalább fél órája itt vagyok, de csak most sikerült a készülék közelébe kerülnöm. Ezek a szürke kis szemétládák ráültek a készülék tetejére, meg bele a fotelbe, a kisasztal állólámpájának burájába, és néhány polcot is kisajátítottak

maguknak. Nem elég, hogy csőrccsapásokkal és hirtelen fel-, majd leszállásokkal riogatnak, de ráadásul a tollas hátsójuk mindent telepotyogtat, szóval...

Eridj már innen, ne csipkedd a hajamat!

Azt hiszem, a galambrohamnak kettős oka van. Egyrészt a Volna-K-ban akkor is zümmög némi áram, mikor kikapcsolom. Ilyenkor tök olyan, mint a kandalló előtt szunyókáló nagyapó, aki a biztonság kedvéért halk horkantásokkal jelzi, hogy egyelőre még senki ne hívja a temetkezési vállalkozót. S miközben ezt teszi (mármint a Volna-K, nem a nagyapó!), kockatestéből halovány langymeleg árad, amit persze a galambok nagyon is csipáznak, mivel odakinn napról napra egyre hidegebb van.

Másrészt mióta feljárom ide, szinte mindig hozok magammal valami nasit. Most méééé? A kemény rádiósmunkától megéhezik ám az ember!

Hát nem?

Hát de!

Szóóóóval mindig van nálam **ezmegaz**. Hol néhány csoki, mandulás-nugátos keksz, nápolyi, hol meg chips, sulilátott uzsicso-mag-maradék vagy egyéb fincsiség, ami a fejlődő riporternek kell. És persze az is előfordul, hogy nem falok fel mindent, hisz az ember gyomra sem káptalan... Vagy hogy is szokták ezt mondani.

Lényegálényeg: a galambok rákattantak a kajamaradékomra. Én persze kicsit sem irigylem tőlük; flamózzanak csak kedvükre, ha van mit. Ám az már mégiscsak túlzás, ha a fotelemben se akarnak beengedni.

Egyébként ma semmi izgi nem történt. Apa szokás szerint lepukkanva ért haza a melóból, savanyú ábrázattal panaszolva, hogy már megint nem akadt semmi dolga, csak...

- Ültem a rendelőben, és hallgattam Gréta csámcsogását. Gyerekek, hogy az én borzadály nagy asszisztensem mennyit bír enni, az megérne egy állatorvosi tanulmányt!

- Állatorvosit?! - ráncolt homlokot írodalmár anyánk, akinek a pontatlan fogalmazás kellemetlen viszketést, sőt, olykor szűrő fájdalmat okoz.

- Úgy értem, orvosit, persze, **emberorvosit** - javította ki magát enyhe pírrel jó atyánk. - Gréta ugyanis csak eszik és eszik és...

- Eszik! - tippelt Monyó, akinek valahogy visszatért az életkedve.

- Valóban! Én meg közben kis tornyocskákat építetek az injekciós tűk és féreghajtó pirulák dobozaiból, hogy aztán egyetlen pöccintéssel romba döntsem őket.

Hiába, aki állatorvosnak született, annak igenis szüksége van olykor néhány beteg példányra, különben mélységes **teperszi-tyóba** merül.

Hallod, te szárnyas pocok, kotródj a polcomról, különben...

ZZzssúúúppppBANGkhrrrassssCSattreccs! ...KATT

ZzsssfhúzzZ [12 másodperccel később] híÍÍjssssSS

KITT... Bocsesz, csak akadt itt némi fennforgás, ugyanis...

Te ne kurrogi nekem, mert olyat rád verek, hogy még a tojód tolla is kihullik, hallod?!

Szóval jött itt ez a madár, ráült a polcra, én meg el akartam hessenten, mire egyenesen a képembe mászott. Amint hallhattátok, volt némi hadonászás, csapkodás, meg hasonlók. Végül aztán sikerült felkergetnem őt a tetőgerendára, ám közben levertem ezt az öt mázsa francetekerte papírt, dossziét és könyvet, amit még a Volna-K előző gazdája halmozott fel. Persze már rég át kellett volna néznem az egész kupit, de eddig...

Jé, ez mi?

Úgy néz ki, mint egy könyv, de... A polc legmélyén volt. Nagyon öreg, kemény fedelű, bőrkötéses cucc. A gerince bordázott. Semmi sincs ráírva. Lássuk csak...!

Zárva van! Erős fémpánt fogja össze a borítókat, és itt... Igen, itt a kulcslyuk.

Kulcs viszont sehol.

Egy **zárható** könyv! Mindjárt berosálok! Nekem ezt ki kell... Muszáj kinyitnom!

Rácsörgők Slambucra: ha valaki tudja, hogy kell bejutni olyan helyekre, ahova egyértelműen NEM akarják beengedni az embert, akkor az tuti ő. ...KATT

